

Giới thiệu Tôi Ghét Dota, Hận Dota Tới Tận Xương Tủy.

Tuổi thơ của tôi gắn liền với game và anh :)

Ngờ tưởng như tôi được ở bên anh mãi mãi, nhưng không.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Dota, Hận Dota Tới Tận Xương Tủy*. được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chương 1 - Tuổi thơ

Phần 1

Tuổi thơ lon ton đi theo các anh hàng xóm vào những quán net cỏ luôn ở trong tim tôi. Nó là những ngày đầu tiên tôi bước vào thế giới game kỳ diệu. Hồi đó cứ buổi trưa trốn mẹ không ngủ trưa, chạy ra quán net gần nhà, nhìn ngó thôi chứ chẳng dám chơi. Góc này thì để chế, góc kia thì half life, gào thét um xùm, nghe hỗn loạn mà lòng lại vui.

Net ngày xưa tôi chơi còn tàn hơn thế này nhiềuuuuu

Trưa nào cũng vậy, khi tiếng ve bắt đầu lộ rõ hơn khi người ta tạm dừng tay nghỉ trưa trong con ngõ nhỏ, các anh lấp ló sau bức tường đã mốc đặng sau nhà tôi, nháy mắt vài cái. Tôi như nhận được tín hiệu, nhảy cửa sổ ra đi với các anh. Trẻ con cấp 1 vô tư ghê, đi với anh cấp 2 mà chẳng nghĩ gì nhiều, sức hấp dẫn của game quá thật là to lớn. Hôm đó chẳng hiểu sao tôi lại được chơi, lần đầu tiên tạo một nhân vật ELF trong game MU dưới tên HoangKim mà lòng vui sướng. Mãi mê bắn mấy con bọ màu vàng và lên level cho đến khi Anh quay sang và la lên: “Linh ơi mày định bắn mấy con đấy đến hết ngày à, lên đây party được nhiều kinh nghiệm hơn này!”

Có biết gì đâu, hồi đó MU chỉ có thể dùng lệnh /move để di chuyển chứ không có danh sách các map cụ thể như các bản sau này. Anh đành phải chạy qua viết lệnh cho tôi. Lần đầu tiên cảm thấy được quan tâm và ngưỡng mộ anh đến vậy.

Lúc về anh còn thì thầm “Hôm nay anh biết được một map nhiều quái lắm, mai anh chỉ cho”. Về nhà hồi hộp, tim đập chẳng nghĩ về quái mà nghĩ về anh, quý anh lắm. Công nhận hồi cấp 1 đã thể hiện là hám trai rồi ^^~

Hôm sau anh dẫn đi map Dungeon, lại party, lại chết và được anh cho đồ, hướng dẫn từng tí về game. Quả thật MU đúng là thước đo chuẩn mực của hầu hết RPG trong lòng tôi sau này. Phiêu lưu cùng MU mãi cuối cùng Audition và Võ Lâm truyền kỳ mới ra. Tôi nói thế vẫn còn chút nữ tính trong người, lại chẳng khoái kiếm hiệp, nên thích Audition hơn, mãi mê theo nhịp nhạc cho tới tận lúc lên cấp 2, anh vẫn ở bên cạnh: “Em không chơi võ lâm thì thôi, anh chơi audition cùng em, về nhà anh chơi võ lâm sau”. Chắc là anh bắt đầu ngọt ngào hơn từ dạo ấy, dù gì anh cũng lên cấp 3 rồi, cao hơn tôi những một cái đầu :

Ngày anh cầu hôn tôi trong Audition là ngày anh khoe anh có bạn gái, người bạn gái đầu đời của anh, khi anh học lớp 11. Với một con một sách và máy tính như anh, chuyện đó như một bước chuyển hóa vậy, anh tự tin hơn khi giao tiếp với bạn bè, đi chơi với ngy nhiều hơn và tôi cũng luyện Beat Up Mode nhiều hơn. Mỗi lần cô đơn tôi lại nghen lòng vào game nhảy một bài, dạo ấy nhà cũng đã có máy tính, tôi càng có điều kiện tìm hiểu thế giới game hơn, anh đi chơi, tôi ở nhà download game.

Tôi lên cấp 3, ban ngày làm công chúa, ban đêm về làm hiệp sĩ rùng, đi tán gái :D Hồi đó yahoo cũng sặc mùi đàn ông, tôi chẳng muốn viết ra đây, xấu hổ lắm. Đột kích ra mắt năm 2008 thì phải, tôi cũng mong chờ vì half life tôi đã chơi qua và luôn muốn bắn nhau với những người không cùng trong 1 phòng. Cái tên HKM_Linh bắt đầu được tôi dùng từ đây. Kinh nghiệm chơi FPS từ cấp 1 của tôi dùng được khá nhiều vào CF, hồi đó lên thiếu úy mà lòng vui sướng, mất ăn mất ngủ chỉ mong ba mẹ đi làm hoặc tới cuối tuần để được ở nhà cả ngày chơi game. Nhưng niềm vui đó không được bao lâu, bạn của anh nói với tôi rằng anh chia tay người yêu sau 1 năm bên nhau. Con gái có những lúc chẳng hiểu tại sao mình khóc ấy : có lẽ là sau 1 thời gian dàiiiiiii nghĩ lại vì sao thì mới hiểu được. Chắc là tôi yêu anh từ dạo ấy.

Anh có người yêu những vẫn bắn CF cùng tôi, nhưng hồi đó người yêu anh chơi DotA1, và tôi cũng không thể ngồi yên được nếu như thua kém ngta cái gì.

Invoker dạo ấy còn 27 phép thần thông, suýt thì thành Tôn Ngộ Không với 72 phép biến hóa : Tôi chẳng ngại, Invoker là tướng đầu tiên tôi chơi. Và kết quả học tập của tôi bắt đầu đi xuống. Từ khi biết là mình đã yêu anh, tôi càng tập trung vào việc làm anh cảm thấy tôi xứng đáng với vị trí người yêu anh hơn. Nhưng rồi cái ngày mà họ chia tay tôi lại khóc vì thương anh, anh yêu người ta không phải vì người ta giỏi game, mà vì cô gái ấy luôn cố gắng là chính bản thân, còn tôi chạy theo bóng một người. Ngưỡng cửa cấp 3 gần kề, tôi tụt xuống gần hết lớp, 2 mắt như gấu trúc khi đến trường. Anh hoảng hốt.

8h sáng chủ nhật, khi tôi vẫn còn đang say ngủ vì 3h sáng mới xong trận chơi riki gánh team tới chiến thắng, anh gõ cửa nhà tôi với lý do “Cháu thấy hàng xóm không chịu học bài nên qua đây nhắc nhở”. Mẹ tôi thì cười tùm, ba đi có việc từ sớm, anh lên phòng tôi gõ cửa. Nước miếng vẫn còn dính dưới cằm, tôi mở cửa mắt chữ o mồm chữ a, nhìn thấy anh bước vào với 1 chồng sách và nói là “Em không muốn học cùng trường anh đúng không?”

Kể từ đó những chuyện ngọt ngào luôn xảy ra ở phòng tôi, anh mang laptop qua nhà để tiện đường “giải trí sau thời gian học tập”, kết quả thi cấp 3 ngoài mong đợi. Mẹ tôi coi anh như cứu tinh của tôi, quả thật, anh cứu tôi rất nhiều trong những combat mà tôi chỉ có 1 cái giấy và 2 con mắt.

Không một lời tỏ tình, tôi nghiễm nhiên trở thành một nửa của anh chàng 4 mắt này cho tới sinh nhật thứ 17 của tôi. Mùa hè tới quá nhanh, tôi chuẩn bị lên lớp 12 và lại phải đối mặt với một kỳ thi nữa. Không phải tự tin thái quá chứ tôi nghĩ tôi thừa sức vào được trường mình mong muốn, nhưng anh thì cứ nằng nặc đòi phụ đạo cho tôi. Anh học cũng khá, con một sách mà, cả ngày chỉ có học xong ngồi dotA thôi, chẳng đi đâu chơi, còn tôi thì khá hướng ngoại, chắc anh cũng phải cố gắng giữ tôi lắm. Nhìn anh ghen dễ thương cực. Hồi lên lớp 10 đã từng có nãy nam lớp bên cạnh mua 15 bông hoa hồng tặng tôi trong ngày sinh nhật ngay giữa lớp, tôi nghiệp chàng trai ấy vì đã không sinh ra và có tuổi thơ ở gần tôi như Anh, tôi từ chối, tất nhiên, nhưng anh được 1 phen cảnh tỉnh, rằng anh sẽ mất tôi bất cứ lúc nào. Nghĩ lại thật tệ, tôi chắc chắn yêu anh rất nhiều, nhưng vì muốn thấy phần ghen tuông dễ thương của anh, tôi cứ để anh ở bên bờ vực ấy trong 1 thời gian dài. Đó là lý do vì sao anh nằng nặc đòi phụ đạo tôi để tới với kỳ thi đại học. Đỉnh điểm là anh còn gọi cả Clan 7.love họp mặt lại và lần đầu tiên trong đời tôi được nghe 3 chữ “anh yêu em” từ người mà tôi yêu. Để đại học và đi du lịch trong tay người mình yêu, đó là kỷ ức đẹp nhất của tôi cho tới tận bây giờ.

Nha Trang, sóng biển rì rào, mặc trên mình bộ váy trắng tinh, nắm tay anh và dắt em chó xù anh tặng tôi khi sinh nhật 16 tuổi, tôi đã từng nghĩ rằng tôi là người may mắn nhất thế gian. Mùa hè trôi qua êm đềm, ngọt ngào bên người ngoài lạnh trong nóng như anh. Nắng càng làm anh thêm tệ, da đỏ ửng lên, nhưng tôi thích thế, mái đầu xù chẳng thể mượt xuống được tôi cũng yêu nó luôn. Tôi có quá nhiều kỷ niệm với anh, cả trong thế giới ảo lẫn ngoài đời.

Nhưng như Mika đã hát trong bài Lolipop: “Sucking too hard on your lolipop, oh, loves gonna let you down”

Say sưa trong tình yêu quá cũng sẽ có ngày phải thất vọng, nhưng người làm đối phương thất vọng không phải là anh, mà là tôi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Dota, Hận Dota Tôi Tận Xương Tủy*. được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 2 - Dota2

Phần 2

Dota2 ra mắt năm 2012 thì phải, và tôi chẳng khó khăn trong việc tìm key để chơi, chỉ cần nũng nịu vài câu, anh sẽ làm tất cả cho tôi. Tôi đã quen bệnh công chúa được anh chiều chuộng và rồi trở nên hư hỏng : Đi support chẳng thèm cầm mắt, gà anh cũng thỉnh thoảng phải mua, chạy trước khi combat và chẳng bao giờ khen anh 1 câu nào nữa. Ngoài đời cũng không khác gì, anh lo cho những thứ nhỏ nhất trong cuộc sống của tôi, nhiều lúc đi làm mới một tôi cũng không hỏi han anh. Và tôi đã bắt đầu yếu mềm vì những thứ đẹp đẽ trước mắt.

Người đàn ông tên Hưng mang đến cho tôi một luồng gió mới trong cuộc sống, anh hơn Anh 1 tuổi và là một người ngọt ngào, cả ở ngoài lẫn trong tâm. Quen tôi khi DotA 2 bắt đầu cho mọi người chơi miễn phí, Hưng thường gánh tôi những trận đấu căng thẳng và tỏ tình sau 1 năm chúng tôi quen nhau.

2014 là cái năm đầy biến động đó. Tôi và anh chia tay vì những chuyện nhỏ nhặt. Tôi được độc thân và tự tin về cuộc sống này, bắt đầu hẹn hò với Hưng sau 3 tháng chia tay Anh.

Bên Hưng thật dễ chịu, anh năng động và có rất nhiều mối quan hệ xã hội, đúng với phong cách sống của tôi. Hai người như cặp bài trùng, chuyên qua chơi LOL và leo rank cùng nhau cho tới khi lên được Kim Cương 2, tôi chỉ chơi mid, còn anh thì top. Đạo đó, tôi nghe được Anh đi thi đấu DotA2 nghiệp dư vì muốn lên chuyên nghiệp, tôi chỉ cười nhẹ. Tôi không thích DotA, và vì LOL dễ chơi, dễ thờ hơn rất nhiều, tôi chẳng hề đụng tới DotA 1 lần nào nữa.

Anh dần mờ nhạt trong cuộc sống của tôi, và Hưng cũng chia tay tôi vì một người phụ nữ khác xinh đẹp tài giỏi hơn tôi. Thật tệ, tôi quá xấu hổ để liên lạc lại với Anh, hồi đó cứ ngỡ ra đi để tìm thấy nhau, nhưng rồi giờ lại mất hút vì cái tôi trong tôi không hề cho phép mình là người xin lỗi. Với anh, tôi luôn coi mình là 1 cô công chúa và nghi ngờ mọi thứ anh nghĩ về tôi, mà không hề biết rằng, tôi vẫn luôn là công chúa trong lòng anh. Ra khỏi nhà tôi luôn nhìn sang 2 bên mà không hề nhìn về phía trước, vì tôi biết nơi ấy luôn có thể có ánh mắt của anh, tôi không muốn anh nhìn thấy tôi, dù hôm đó tôi có trang điểm xinh đẹp cỡ nào. Tâm lý con người thật lạ, dù rất muốn gần ngta, nhưng lại đẩy ngta đi trong vô thức.

Năm cuối Đại Học đến gần, mùa đông lại kéo theo những cơn gió cắt thịt lửa vào căn phòng tôi ở. Cô đơn nhiều khi gây nghiện thật, nhưng nó cũng có thể làm người ta biến thành 1 kẻ dị hóm và không thể thoát ra khỏi cảnh cô đơn 1 lần nào nữa. Thế giới game vẫn thế, vẫn chào đón tôi 1 cách nồng nhiệt nhất, những người bạn từ khắp nơi trên thế giới vẫn luôn động viên tôi mỗi khi tôi chia sẻ về mối tình mà tôi đã lỡ tay vứt bỏ.

Những ký ức bên anh ủa về, chui vào bên trong chiếc áo mỏng tôi mặc khi ra ngoài ban công nhìn về căn nhà đối diện nơi anh ở. Run rẩy một hồi lại đi vào vì sợ anh có thể nhìn thấy, tôi lại lại MU về chơi và đi qua tất cả những chỗ mà tôi và anh đã từng party cầm chuột luyện exp hồi còn nhỏ, MU thay đổi nhiều quá, có những con quái tôi phải chạy khi nhìn thấy vì nó quá mạnh, dù server lậu đã cho tôi rất nhiều điểm cộng và đồ đạc. Nhìn ai cũng lấp lánh, đâu còn cảnh tìm từng món đồ và nhìn stats để mặc lên nữa. Server cũng thay đổi luôn những bãi quái, trống trái quá, được 30 phút dành vào lại Audition.

Những bài hát quen thuộc ủa về, 4 Minutes, Aloha, Fan, Beat City, vẫn những giai điệu đó, từng dòng chat ủa về dù rằng khi đó chúng tôi ngồi cạnh nhau, những điệu nhảy đôi vẫn như thế, nhưng bên tôi chỉ là một chú mèo xù, chứ không phải mái đầu xù của anh. Audition vắng quá, không đông vui như trước nữa, phòng tôi cũng vắng quá, không còn tiếng giục giã cầm mắt của anh nữa. Màn hình máy tính quay lưng lại phía cửa sổ làm lung tôi bất

đầu lạnh, quay lại lấy tắm chần quanh người, tôi login vào tài khoản garena để vào chơi LOL vì chuyện tham quan quá khứ lấy của tôi kha khá nước mắt và tôi không muốn sáng hôm sau mắt bị sưng khi đến giảng đường. Mẹ hình như cũng cảm nhận được từ sau khi tôi bị Hưng đá, tôi trầm hơn và ít nói, thu mình lại đã được nửa năm. Thình thoảng bà làm cho tôi chút gì đó ăn đêm, hai mẹ con lại nói chuyện phiếm và đi ngủ. Đứng lên dọn dẹp đồ ăn vào bếp, khi quay lại thì LOL đã update xong. Ngồi xuống ghế tôi chờ vào game, nhưng khi chọn game tôi lại kéo xuống và nhớ lại rằng tôi có rất nhiều kỷ niệm với DotA1. Màn hình tải trận LOL đã hiện lên, một phần nào đó trong tim tôi thất lại và ngay lập tức an ủi bản thân “Thôi mọi chuyện đã chi là quá khứ mất rồi”. Bỗng một cửa sổ màu đỏ hiện lên:

royalguard: Em chơi DotA không?

Mất tôi như mò đi sau khi đọc thấy tên người gửi, vẫn avatar Meepo dễ thương Anh dùng đã mấy năm, đó cũng là tướng tù của anh. Con chó xù nhà tôi cũng tên như thế, thỉnh thoảng khi gọi nó tôi cũng nghĩ đến anh, anh quái thật, luôn ở trong tâm trí tôi, mọi lúc mọi nơi. Và giờ anh hiện lên như kiểu mấy năm qua anh và tôi vẫn ok vậy.

congchuaohangkim: Lâu rồi em không có chơi :

royalguard: anh gánh, vào đi

congchuaohangkim: thôi đi, anh không gánh được em đâu

royalguard: thế có vào không?

congchuaohangkim: dạ có :

royalguard: thôi vào dota2 luôn đi

congchuaohangkim: dạ

Steam anh hiện lên luôn là đang chơi Dota2, rõ ràng là có chuẩn bị, hừ, đáng ghét, tôi bị lừa chơi cùng nữa rồi.

Nhưng tại sao bị lừa lại có cảm giác khó chịu trong ngực thế này? Tim tôi lạ lẫm, không biết nên vui hay nên buồn. Có thể là loạn nhịp lên nữa, gì kỳ vậy? Anh chỉ mời tôi có 1 trận game thôi mà?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Dota, Hận Dota Tới Tận Xương Tủy*. được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 3 - Trở lại

Phần 3

Xa anh và dota 1 năm, tôi đã học được nhiều điều. Hạnh phúc không phải là một thứ không thể thay đổi, khi hạnh phúc quá lâu, người ta dần quên đi khái niệm hạnh phúc cũ và tìm tới những thứ mới hơn. Để rồi khi rời xa cái cũ, người ta mới hiểu được những thứ ta từng có giá trị tới nhường nào. Anh vẫn thế, cần cù farm và gánh tôi, dù game đó chúng tôi thua, nhưng tôi vẫn nhớ mãi cảm giác chơi game mà chẳng chú ý gì tới game. Mất thì cảm lung tung, combat thì rời rạc. Tôi chỉ nghĩ về anh thôi! Cách hai chục mét sang nhà đối diện vẫn luôn là anh, còn tôi ngồi đây nghĩ về mái đầu xù. Mấy hôm trước đó tôi có nhìn thấy anh đi ra khỏi nhà lúc sáng sớm, chắc là đi làm, trông anh có vẻ béo tốt lên, tôi mừng, nhưng lại buồn. Anh sống tốt hơn khi không có tôi. Cả game chẳng ai nói với ai câu nào.

Enigma mở đầu combat với black hole trúng 2 đồng đội của tôi, lên bảng đếm số gần như ngay tức khắc vì toàn bộ damage đã dồn về hai nạn nhân xấu số đó. Tình thế 3v5 dường như quá bất lợi, anh và tôi lui về def high ground. Tôi không thể nhớ rõ người đồng đội còn lại chơi cái gì, nhưng meepo anh vẫn cầm, phoenix tôi vẫn chơi. Ba người chuẩn bị hứng chịu đợt tấn công mới vào Radiant safe lane vì đội bạn vừa ăn roshan (roshan hồi đó trong hang). Anh không chat gì, chắc căng thẳng lắm. Tôi thì khác, vẫn như người trên mây, chẳng màng thế sự, nghĩ về những kỷ niệm giữa anh và tôi qua từng giai đoạn chơi game của tuổi thơ. Barrack nổ, đồng đội hồi sinh sau đó chút ít, 5v5 sắp diễn ra. Tôi kệ.

congchuaohangkim: Em nhớ anh.

congchuaohangkim: ờ nhớ anh làm anh biết không

congchuaohangkim: ờ chia tay Hưng tu lâu rồi

congchuaohangkim: may thang nay

congchuaohangkim: em vẫn cứ nghĩ về anh

congchuaohangkim: anh dạo này thế nào rồi

congchuaohangkim: hom truo

congchuaohangkim: em thay anh

congchuaohangkim: ra ngoai buoi sang

congchuaohangkim: chac la di lam

congchuaohangkim: dao nay anh beo len dung khong

congchuaohangkim: lai con cat toc nua chu

congchuaohangkim: anh khong hop voi dau day dau

congchuaohangkim: #%^#\$%^#\$%

Đoạn cuối cùng thì tôi chẳng nhớ là tôi đã viết gì nữa, vì lúc đó anh đã đứng trước cửa phòng tôi rồi. Vứt tung cái chăn và choàng dậy ôm anh, mắt đã rom róm, môi đã bắt đầu trề ra định kể về thời gian đã qua nhưng hòng cứ nghẹn lại. Anh nói nhẹ trong tiếng nấc của tôi:

- Anh chờ em nói câu đấy mãi, cửa nhà mở sẵn rồi chỉ việc chạy sang đây thôi đấy. Sao em mất nhiều thời gian vậy hả? (thì ra là chạy qua ngay từ khi thấy tôi chat câu đó, đoạn sau k hề đọc)

- Anh nhìn từ ban công nhà anh sang thấy em đang online, nên mới chat rủ chơi đấy, rình từ tối tới giờ.

Tối lúc đó anh vẫn còn đùa cợt như thế, răng cắn chặt chỉ muốn mắng anh 1 trận vì dám toan tính, nhưng tay cứ ôm anh khư khư. Mùi chiếc áo thun mỏng anh mặc vẫn như năm nào, cổ tay thì giãn ra quá rồi mà anh vẫn mặc. Bỗng tôi thấy anh run run, hay là anh cũng ướt ướt như tôi? Dụi nước mắt đi rồi ngược lên mặt anh tôi nhìn, vẫn vậy, ngổ ngổ không cảm xúc, đưa mắt xuống dưới thì tôi bỗng bùm miệng lại cười, cái mũi tẹt lại vì nước mũi theo đó mà thôi lòi ra một đoạn:

- Sao anh vẫn mặc cái quần đùi vào giờ này hả?

Anh chùi mũi cho tôi:

- Chạy qua đây như vớ được vàng, thì giờ đâu mà mặc quần?

Cả hai lại khúc khích, khi đi về anh không quên mang theo nỗi buồn tủi và cô đơn của tôi đi. Còn tôi thì lấy lại của anh một nụ hôn.

Lần quay lại này của chúng tôi thực sự là buồn cười, yêu nhau cũng được mấy năm, mà chia tay có 1 năm thôi, quay lại như kiểu tìm hiểu người yêu mới vậy. Anh có khi còn hỏi "Em thích màu gì nhỉ?" mới lộn mấu không cơ chứ. Đôi lúc tôi cũng coi anh như một thế giới mới vậy, mùi nách vẫn thế, nhưng cánh tay có vẻ khỏe hơn. Vị khi cắn bả vai vẫn chua như vậy, nhưng da lại rám hơn. Đầu xù sau khi tôi ý kiến đã để lại, nhưng mùi thì thơm hơn.

Mùa đông năm 2014 lại ngọt ngào, nhưng không như những năm trước, bên anh tôi cảm nhận được anh đàn ông hơn, và quyết đoán hơn khi tôi làm nũng. Theo thời gian tôi cũng trưởng thành hơn, vẫn là công chúa của anh thôi, nhưng không còn là công chúa tuổi teen nữa.

Năm cũ đi qua, năm mới lại tới. Mọi thứ gần như đã trở về như cũ, gần như thôi...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Dota, Hận Dota Tôi Tận Xương Tủy*. được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 4 - Mất anh - Kết thúc

Phần 4

Anh chết vào một đêm trời mưa tầm tã và không hề có tôi ở bên.

Tháng 11, 2013

Những cơn gió cuối mùa thu bắt đầu mang theo mùi hoa sữa và cái lạnh ủa về, lùa vào trong chiếc áo khoác mỏng tôi thường mặc đi làm. Mùa Thu là mùa tôi yêu nhất, nó mang lại cho tôi rất nhiều kỷ niệm. Có vẻ như khi không khí, mùi hương và con người là ba lý do làm người ta hoài niệm nhất hay sao ấy. Tôi trao cho anh sự trong trắng của mình trong mùi hoa sữa nồng nàn vương trên cơn gió cuối thu.

Sinh nhật anh là ngày 14 tháng 11, nhưng từ lâu tôi đã quen rằng, sinh nhật anh cũng là sinh nhật tôi, cùng là một ngày vui và là một cái có để tạo ra

những kỷ niệm. Suy cho cùng, đời người quý nhất không phải là tiền bạc, danh vọng, mà quý nhất là những kỷ niệm. Năm ấy cũng vậy, anh chuẩn bị quà cho tôi “nhân ngày sinh nhật anh”. Chẳng ngờ này còn ngại đối diện với ngày vui của mình đến nỗi anh vờ như đó là ngày vui của tôi chứ không phải của anh, cũng phải. Ngày còn bé, cứ mỗi lần sinh nhật anh là tôi sẽ luôn có mặt, tặng quà anh hàng năm, qua nhà anh chơi và luôn có những kỷ niệm thật đẹp bên nhau. Mười tám tuổi, anh thì thầm vào tai tôi rằng tôi là món quà lớn nhất đời anh, anh sẽ không bao giờ rời xa tôi vì chẳng bao giờ có người nào trả lại món quà mà họ đã từng nhận.

Tối hôm đó, không có tiệc sinh nhật, không có những lời chúc mừng ngưng nghỉ, tôi qua nhà anh cùng một ít hoa quả và một chiếc USB, trong đó có chứa thứ mà tôi nghĩ sẽ làm anh phải rú lên, hớn hờ cắm usb vào máy tính. Quả nhiên như vậy, anh hành động như một đứa trẻ con khi biết rằng trong đó có game Heroes Of Might And Magic 3: Complete Edition. Một tựa game gắn liền với bao nhiêu kỷ niệm giữa anh và tôi, cũng là game mà tôi và anh cãi nhau to lần đầu tiên trong đời chỉ vì anh thắng tôi.

Ngoan ngoãn ngồi trong lòng anh và cả hai cùng chơi, anh màu xanh, tôi màu đỏ. Chúng tôi lại quay trở về thời còn học cấp 2, anh học cấp 3, nói dối bố mẹ ở dưới nhà là chúng con ở trên tầng để học nhưng thực ra là khám phá thế giới Heroes of might and magic.

Hôm đó tôi mặc chiếc váy ngủ mỏng, khoác thêm cái áo khoác nhẹ và cời ra ngay khi sang tới nhà anh. Còn anh thì vẫn đọc một chiến quần đùi với áo ba lỗ. Nhiều lần tôi trách anh không hề chăm lo cho bản thân, còn anh thì cười hèn hèn bảo “anh tạo điều kiện cho em quan tâm còn gì”, tôi nghe thuận tai, nên người đi được một lúc trước khi nhận ra mình vừa bị lời ngọt của anh đánh lừa.

Anh hôm nay lạ lắm, không nói đùa trêu tôi như mọi hôm, cũng chẳng hỏi tôi xem hôm nay học hành gì trên giảng đường, có ai làm tôi khó chịu không. Game này cũng không cần người chơi phải quá tập trung mà chỉ là đi loanh quanh trên bản đồ kiếm tài nguyên về xây dựng tường thành, đánh bại quái vật trên đường đi và chiếm thành đối phương thôi. Người anh bắt đầu nóng lên, mũi anh gần tóc tôi hơn. Chúng tôi vẫn thường ôm nhau và hôn khi có thời gian riêng tư, nhưng hôm nay cái cách anh ôm tôi có phần vội vã hơn. Trời cuối thu tuy mát mẻ nhưng giờ đây tôi cảm thấy nóng bừng khắp người. Bỗng tôi cảm thấy cái gì đó cứng cứng áp sát vào sau lưng tôi, anh... anh tỉnh dậy rồi: Tay tôi bắt đầu lỏng đi khi anh không còn quan tâm tới game nữa, đôi môi anh lướt qua tai tôi, thì thầm nhẹ nhàng những tiếng thở dồn dập. Trong lòng anh chợt trở nên nóng hổi, nhưng tay anh thì không lỏng ra chút nào, vẫn ôm chặt tôi và chặt hơn nữa. Tôi biết chuyện gì đang xảy ra. Chúng tôi sắp đi quá giới hạn, nhưng cũng đã đến lúc rồi, tôi đã 19, quá đủ để hiểu được anh phải chờ bao lâu. Anh đã kiên nhẫn suốt những năm vừa qua, bên tôi và không để tôi phải đối mặt với những lo lắng về tình dục từ anh. Anh kiên nhẫn bao nhiêu, thì hôm nay lại vội vàng bấy nhiêu, bàn tay anh đi quanh cơ thể tôi như thể khám phá một vùng đất mới cùng rất nhiều nhiệt huyết. Lạ mà quen, quen mà lạ, cái cảm giác anh ở thật gần tôi là như vậy. Tôi như con thú lạ ở trong lồng để chàng thợ săn ngắm nghía và sờ nắn.

Anh vốn là người vụng về, nhưng không hiểu sao hôm nay anh như một chàng nghệ sĩ, hai tay đi du lịch hai nơi làm tôi chết mê chết mệt. Môi dính chặt vào cổ tôi, tay trái anh đã luồn qua eo đi lên bầu ngực. Anh hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

Như lấy lại được tinh thần sau pha tấn công say đắm của anh, tôi mạnh dạn vòng tay ra sau lưng và nắm vào sự cương cứng của anh. Hiệu quả tức thì! Tay anh khựng lại một khắc, và yếu dần đi mỗi lần tôi di chuyển tay, lên, xuống, lên xuống. Chiếc váy ngủ chưa bao giờ làm tôi cảm thấy bất an như thế, tôi cảm thấy như không mặc gì ngoài chiếc quần lót, và tôi nghĩ, trong mắt anh, tôi như không thể sexy hơn được nữa. Hai bàn tay anh đã tụ về một nơi, ngay giữa hai bầu ngực, tôi quay người lại, thả hồn và hôn anh theo cách mê đắm nhất tôi có thể diễn tả. Anh yếu đi, tôi được thể, đẩy anh nằm ngửa ra, tay vẫn nắm giữ nơi còn sưng, sợ anh cướp cò. Tôi muốn cảm ơn anh những ngày qua, bên anh tôi cảm giác như được sống một cách đầy đủ nhất, hạnh phúc nhất về mặt tinh thần. Mỗi tôi trượt xuống dần dần và lần đầu tiên trong đời được nếm thử anh. Từ trong huyệt anh phát ra một tiếng rên kỳ lạ nhất mà tôi từng được nghe, tôi ngẫm hiểu đó là tiếng của sự vỡ òa, bất ngờ trong hạnh phúc. Anh cứng hơn nữa, hai tay ghì vào mái tóc tôi, cầu xin sự di chuyển. Nhịp độ tăng cao, tôi bắt đầu bị nghẹn vì thiếu sót kinh nghiệm, anh chợt tỉnh và nhẹ nhàng hơn, hỏi tôi ân cần:

- Có sao không? Anh xin lỗi..

Tôi lắc đầu, được nhìn anh hạnh phúc như thế tôi có thể làm bất cứ thứ gì, anh không nên lo lắng về những thứ làm nên tính cách đàn ông của anh. Tôi choàng người lên anh, cố làm anh quên đi những gì anh đã làm để không cho anh tự trách mình mạnh mẽ. Anh nhận ra ý của tôi và trở nên tham lam hơn nữa. Miệng anh thật ấm nóng, ngực tôi như sôi sục trước những đợt tấn công từ lưỡi. Nhẹ nhàng xoay mình để tôi nằm xuống giường, anh muốn nhìn thấy khu rừng bí mật của người yêu anh đã 7 năm trời.

Dường như đã biết được điểm mạnh của mình, anh dần hôn thấp hơn nữa và khuấy đảo mọi giác quan của tôi từ bên dưới. Người tôi nóng rực, mồ hôi đầm đìa, quặn vào tóc anh khi tôi vờ nỏ xù. Tôi không kiên nhẫn được như anh, cũng không đủ kiềm chế để hỏi rằng anh có ổn không khi tôi nắm chặt tóc anh như thế. Hoang dại, rên rỉ, tôi như tìm được một nguồn cảm hứng mới, một lý do để yêu anh nhiều hơn nữa. Để mê trong tiếng gọi của nhục dục, tôi cá rằng mắt của cả anh và tôi đang mờ đi trong lúc đó.

Giữa lúc thăng hoa, anh và tôi hòa vào làm một, khúc thịt ấm nóng lấp đầy trong tôi, cả về thể xác lẫn tinh thần. Anh tôi với thế giới này để chắc chắn với tôi nhiều điều, rằng anh là phần còn thiếu trong tâm hồn tôi, rằng thiên đường đã có một chỗ cho tôi, rằng đời này, kiếp này tôi sẽ không quên được anh.

Tôi sẽ không quên, không bao giờ quên.

Tháng 11 năm 2015,

Tôi ghét anh, tôi hận anh, anh giấu tôi để bí mật đi hẹn hò với một cô bạn “lâu năm không gặp” nếu như tôi không phát hiện ra tin nhắn tôi qua. Cái lý do đó làm tôi càng căm hơn khi mà tôi và anh chẳng còn gì để mà giấu, anh ở trước cửa nhà tôi, những mối quan hệ của anh, tôi đều biết.

Vậy tại sao lại lòi đầu ra một con bitch muốn hẹn hò với người tôi yêu với lý do “lâu năm không gặp”? Lâu là bao nhiêu? Để tôi mở sổ theo dõi anh hàng ngày của tôi ra và check nào!

Anh loanh quanh, đón tôi khi tôi đi làm về như thỉnh thoảng anh vẫn như thế, chờ tôi tới quán cà phê trong một con ngõ nhỏ ở Khương Đình mà tôi với anh hay ngồi.

Anh bắt đầu giải thích, tôi không nghe bất cứ một câu nào, lửa giận trong lòng tôi đã đốt cháy tất cả những lý lẽ anh đưa ra. Tôi cáu gắt, và đưa anh tới đỉnh điểm. Anh nói tôi cứng đầu và đi ra ngoài, quay đầu xe phóng thẳng đi khi ví anh vẫn để lại. Nghĩ lại thấy anh thật dễ thương, kể cả trong lúc giận, anh vẫn nghĩ cho tôi. Một lúc sau, Uber anh gọi đã tới, tôi lên xe đi về.

Đám tang anh vào trước ngày sinh nhật của anh vài ngày.

Tôi nằm bẹp trên giường đã được một ngày, đôi mắt thâm lại vì bọng và như già đi chục tuổi. Chân vẫn còn run và không tin hai ngày qua là sự thực, tôi giương dậy và đối mặt với sự thật. Căn phòng tôi đang nằm vẫn còn quá nhiều hơi sắc của anh. Tượng crystal maiden anh tặng tôi vẫn nằm im trên bàn, con chuột anh vẫn dùng để đi thi đấu những giải nghiệp dư nằm gọn trên tủ. Chiếc giường này cũng là một tay anh ghép cho tôi, chuyển vào trong góc này để tránh nắng cho tôi. Tia nắng vẫn còn đó, chiếc giường nằm im, còn tôi ngồi đây một mình với những ảo ảnh. Anh trong tôi vẫn còn ngồi vắt vẻo trên bàn học góc phòng kia, nhếch lên môi mỉm nhìn tôi, ngáp ngắn khi tỉnh dậy mỗi sớm, giả như rằng anh vừa mới tỉnh dậy sau giấc ngủ ngon nhưng tôi biết thừa rằng đêm đó anh không ngủ để code web và cây game. Tiếng anh gõ bàn phím lạch cạch cũng vẫn ở đây chứ không phải tiếng kèn trống ầm ỏi phát ra phía trước nhà. Tôi đứng dậy, chạy về phía tia nắng đang chiếu qua ô cửa sổ, ngẫm rằng khi tôi gần với ảo ảnh của anh hơn, anh sẽ ôm tôi và bảo rằng anh còn sống và ở đây bên tôi. Nắng gắt cuối thu chiếu vào làn da tôi, bỏng rát. Tôi vẫn loay hoay nhìn xung quanh xem có cái gì đang theo dõi mình không, có ai chợt ủa ra và nói với tôi rằng “bị lừa rồi nhé” và anh bước ra sau cánh cửa.

Tôi bật khóc, nỗi nhớ anh trong tôi đã thực sự làm tôi điên trong khoảng thời gian này, tôi đẩy ba mẹ ra khỏi phòng, tự khóa chặt mình và cô đơn đối mặt với nỗi sợ hãi nhất đời tôi: mất anh.

Chúng tôi đã từng giành hàng giờ để nói về đám cưới, cái ngày mà tôi thực sự là một cô công chúa. Tôi đùa rằng đó là lễ đăng quang, và ôm anh vào lòng rồi gọi anh là “chàng hoàng tử gác phòng cho em”. Anh đổi tên thành royalguard trên Steam và nó vẫn luôn như thế cho đến tận bây giờ, anh không còn cơ hội để trở thành hoàng tử của tôi, vị vua trong vương quốc ngọt ngào của tôi nữa...

Khoảnh khắc tôi nghe mẹ của anh gọi điện thông báo cho tôi, tôi sẽ không bao giờ quên được, giọng run run sợ hãi không tin vào sự thật của bà, tiếng còi xe ất tiếng mưa luôn ám ảnh tôi khi phát ra từ điện thoại. Bà sợ tôi không thể đối mặt được với sự thật:

- Alo? Linh à?

- Dạ cô Thanh, có chuyện gì thế ạ?

- Con ngủ chưa?

- Dạ chưa cô ơi.

- Con... con phải bình tĩnh nghe cô nói nhé.

Mặt tôi lúc đó đã tối sầm

- Tuấn Anh bị tai nạn, mất rồi con ạ.

Không hiểu sao tôi vững vàng lạ kỳ, hỏi cô thêm vì sao anh chết, và chào cô khi cô cúp máy, trấn an cô rằng tôi sẽ không sao. Nhưng tắt máy xong, tôi như người không hồn, tôi tìm một lối thoát, tìm một dấu hiệu đâu đó rằng tôi đang mơ, rằng tôi sẽ phải nhảy vào một cái hố nào đó, hay đây đang là một lucid dream. Tôi nhốt mình trong nhà từ đây. Anh vì giận tôi và vội đi tập với team dotA để tranh giải mà không chú ý, đâm vào chiếc xe tải có tài xế ngủ gục đi trái đường. Cú va chạm quá mạnh, anh không bao giờ tỉnh lại nữa.

Ngày tang anh tôi không còn nước mắt để khóc, hận rằng nếu như tôi có thể đặt cái tôi của bản thân xuống một chút thôi, thì anh đã ở lại với tôi ở quán cà phê, hận rằng nếu như tôi yêu anh thêm nữa, tôi sẽ chẳng để anh ra khỏi quán cà phê đó, hận rằng nếu như không vì dotA, anh sẽ cẩn thận nhìn thấy chàng tài xế ngủ gục kia sớm hơn...

Tôi xem như đã chết trong lòng từ đó.

Tháng 10, 2017.

Tôi ngồi đây, kể cho các bạn câu chuyện về tình yêu đời tôi: tình yêu với game, tình yêu với chàng hoàng tử của tôi. Tất cả diễn ra như trong một cơn mơ vậy. Thời gian vẫn trôi, tôi vẫn sẽ giữ hình bóng của anh, ôm theo cả nỗi ân hận và lời xin lỗi gửi tới anh trong lòng. Anh không nghe thấy đâu, nhưng anh sẽ cảm nhận được, anh chưa chết, ít nhất là với tôi. Tôi nghĩ rằng, anh vẫn đang ở đâu đó trong cuộc sống của tôi, nơi mặt bàn, nơi nóc tủ và nơi mà những tia nắng vẫn có thể chiếu xuống phòng tôi. Tôi không chơi dotA2 từ lúc đó, tôi sợ rằng mỗi lần nhìn vào những vị tướng đó hay bắt gặp tướng mà anh yêu thích, tôi sẽ lại òa khóc như tháng đầu tiên anh xa tôi. Tôi giờ mạnh mẽ rồi, tôi tự an ủi, nhưng ai biết chẳng tôi có thể vượt qua nỗi nỗi đau ấy? Tôi mạnh mẽ ư? Hay chỉ là vì tôi trốn tránh những ký ức về anh nên tôi tự ảo tưởng rằng mình mạnh mẽ?

Anh vẫn còn đây, tôi chắc chắn điều đó.

Nhưng quan trọng hơn cả đó là, muốn gặp anh, tôi phải đi tìm.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Dota, Hận Dota Tới Tận Xương Tủy*. được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

